

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

LUMEA CA UN TEASC

Lumea-i ca un teasc de ulei; se stoarce neconștient. Dacă ești spumă reziduală te scurgi în cloacă; dacă ești ulei rămâi în vasul de ulei. Oricum stoarcerea este inevitabilă. Se observă și reziduurile, se observă și uleiul. Pretutindeni în lume se stoarce. Prin foame, prin război, prin sărăcie, prin creșterea prețurilor, ori prin nevoi de tot felul: moarte, tâlhărie, zgârcenie, asta sunt necazurile celor săraci și problemele statelor. Mulți le trăiesc. Unii din amărăți, în fața acestor necazuri murmură și zic: „Ce rele sunt aceste timpuri creștine...”. Asta este spuma reziduală care se scurge din teasc direct în cloacă; ea e neagră pentru că, clevește; ea nu strălucește. Uleiul strălucește.

Așa se regăsește un alt om, în același teasc, prin frecarea care-l macină – nu a fost frecarea, cea care l-a făcut atât de alb?

E greu de găsit o definiție a globalizării mai clară, decât aceste rânduri ale părintelui fondator al bisericii latine, occidentale. Ce trăim noi azi? Un miliard de creștini trăiesc în lumea „intăia”, dezvoltată și bogată. Restul, supraviețuiesc de pe o zi pe alta cu câțiva dolari pe zi, de la mână la gură, în lumea a „treia”, cronic subdezvoltată și săracă. Suntem și în teasc și storși. E suficient să privim conflictele dintre cele două lumi și argumentele pro și contra globalizării. Ce rele sunt aceste timpuri.... Cloaca comunistă dispăre. Imaginea lumii, a

CARE EVREI AU INFLUENȚAT CEL MAI MULT ISTORIA OMENIRII

Moise, enunțând: „Totul stă în lege”
Iisus, spunând: „Totul stă în dragoste”
Marec, afirmând: „Totul stă în bani”
Freud, pretinzând: „Totul stă în sex”
Bergson, declarând: „Totul stă în răs”
Einstein, trăgând concluzia: „Totul este relativ”

globalizării, este deformată de credința că oamenii gândesc rațional numai de la Revoluția Franceză. Ca și cum două milenii de filozofie, religie greacă și judeo-creștină n-ar exista.

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Cofțul credinței strămoșești

A fi foarte clar: secele duc o politică foarte bine pusă la punct, expansionistă, de dragoste artificială, cu daruri, cadouri, cărți, cu toate mijloacele de informare necesare. Chiar stărnesc o dragoste ce duce la un pietism sălbatic. Și atunci se întreabă un ortodox: „Cum, domnule, asta când venea la biserică era un prost, nu știa nici Crezul, și de când s-a dus la sectari știe toată Scriptura pe de rost!”

Nici pe departe nu o știe pe de rost, dar atâta informație și cateheză s-a băgat în el, atâta investiție încât, în clipa în care l-a câștigat, secta l-a făcut îndoiu fiu al gheenei: l-a picrdut și cu sufletul, că l-a rupt din altoul Bisericii; l-a picrdut și cu mintea, pentru că l-a indoctrinat și l-a băgat în cap o învățătură care nu va mai ieși.

La fel ar trebui să procedeze și profeții noștri: pentru fiecare creștin format mai puțin duhovnicesc să ducă o muncă de lămurire, să existe un program filantropic, pentru că și asta e tot o filantropie: să înveți un suflet. Prin învățătură, măcar două-trei ore în biserică, începând de la tinerii care fac religia în școală, lucru extraordinar, și terminând cu cateheza babelor care nici nu știu măcar de ce se aprinde policantrul la Liturghie, de ce se pune lumânarea în sfeșnic, de ce se citește Evanghelia sau ce e Sfânta împărțasanie. Ele știu doar că e slujbă.

Părintele CALISTRAT
de la Bărnova

Cântecul mașinii de cusut

Nu știu doine de mă legănară,
Vorbe calde nu-mi țesură scut.
M-adormea în fiecare seară
Cântecul mașinii de cusut.

De curând printre vădane, mama
Nopti ciosa să-și crească trei băieți.
Pentru-un ban cu mâinile sărmăna,
Îmbrăca boieri și logofeți.

Descori în zi de sărbătoare,
Coborau stăpâni și domni din căși.
Fiecărui, de la mic la mare.
Mama i-a cusut plângând, cămăși.

Ce cămăși frumoase și-ndeaunse!
Noi, copii mamei, din zăvoi,
Jinduiam privindu-le pe-acunse
Cu cămașa pețive pe noi.

Nu știu doine de mă legănară,
Vorbe clade nu-mi țesură scut.
M-adormea în fiecare seară
Cântecul mașinii de cusut.

Nicolae NASTA
(Din vol. *Cântecele patriei* – Editura
militară, 1957)

Cuibul de barză

Eu nu știu pentru care motiv îl îndrăgii,
Străvechil cuib de barză deasupra casei
noastre.
Cu sora mea mai mare, pe când eram copii,
Primeam la cocostărcii cu găturile-albastre.

O, mândrii eram, doamne, că numai noi în sat
Aveam deasupra casei un cuib de cocostărc.
Rădeam de fiul popii cu trenul lui blindat
Și cu trompeta-i nouă adusă de la țară.

Când ne-arăta cutia, ercioanele lui verzi,
Îi răspundeam: „Ih, fleacuri – cu dispreț adine”
Doi bani nu fac acestea, să vii la noi să vezi,
Aveam deasupra casei un cuib de cocostărc”.

Învințea de ciudă... De toate-mi amintesc,
De el, de cocostărcii cu găturile-albastre.
Poate de-aceea astăzi înduioșat privesc
Străvechil cuib de barză deasupra casei
noastre.

Aurel Gurghianu
(Din vol. *Ascultă strada* – Editura Tineretului, 1969)

AROMÂNII ÎN PERSPECTIVA INTEGRĂRII EUROPENE

Spațiul privilegiat al aldinelor din Romania Liberă a oferit recent cu generozitate trei pagini unui amplu discurs privind aromânii, invitând la o discuție pe această temă deosebit de actuală. Dacă rezumăm articolul într-o singură propoziție, se susține că „Aromânii sunt Români”. De la bun început dorim să precizăm că articolul aflat acum sub ochii dumneavoastră nu este polemic, el vrea să mute discuția pe un alt plan, cu proiecție spre viitor și foarte puțin spre trecut. Mai precis, spre viitorul aromânilor în Uniunea Europeană. Începând din 1990, la reuniunea Măscării Europene de la Roma, sub președinția lui Valery Giscard d'Estaing, am pledat, fără prea mult succes, pentru extinderea Uniunii Europene (pe atunci Comunitatea Europeană) spre Balcani și spre Republica Moldova. A prevalat atunci ideea că prioritatea trebuie acordată celor trei țări baltice, ceea ce mie îmi părea hazardat: nu credeam că moștenitoarea Uniunii Sovietice va accepta pierderea acestor teritorii, așa cum nu tolerează ideea independenței Ceceniei sau pierderea unor „enclave”. Viitorul a aratat că nu eu am avut dreptate. Acum însă, Uniunea Europeană a demarat concentrarea eforturilor pentru recuperarea

„Balcanilor de vest”, mai precis zona fostei Iugoslavii, spațiul în care viețuiesc aromânii. UE a lansat de curând un

program de finanțare care vizează această zonă, similar cu PHARE.

Conf. Dr. Corneliu ZEANA
(continuare în pag. a 2-a)

NOI TRACII ȘI ALTE POPOARE CIVILIZATE

A istorie, mai marii zilei, cei care nu erau urmașii unui alt imperiu, ci cuceritorii de facto, cu frâiele puterii ce-o dețineau în mână

pietrele moarte care în cazul faraonului Akenaton (cărui a i s-a sters după moarte numele de peste tot. Așa au pățit și tracii, cu toate neamurile ce le-au urmat. Deși pe teritoriul actualei Români s-au găsit primele plante cultivate (de cca. 7000 de ani î.e.n.), nu se pomenesc niciieri despre asta (doar că pe vremea lui Burebista marle preot Deceneu a ordonat scoaterea tuturor viilor, fiindcă vinul îi muia pe strămoși în luptă).

Herodot spune că-am fi fost „cei mai numeroși din lume, după inzi și dacă am fi fost uniți nu ne mai învingea nimeni și totuși se afirmă că n-am fi cunoscut scrierea (deși la Tărtăria s-a descoperit o scriere cu 1000 ani mai veche ca scrierea sumeriană. Ce-i drept că deși mai sunt la Berlin 52 de tablețe de lut ars din aceeași sursă, nu s-a deranjat încă vreun român să le copieze măcar și să le traducă. Nu-i de mirare, cu așa o academie care a publicat recent *Istoria României în 9 volume - cea mai puțin românească istorie din Europa*. De exemplu: nu pomeneste nimic de Codul de legi a lui Zamolxe (și încă nu l-am tradus) deși suedezii l-au tradus din 1985 la Universitatea de Upsala, fiindcă acest

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 6 (136)

IUNIE
CIREȘAR

Revistă editată de Uniunea
Scriitorilor Macedo-Români

ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

Paritia articolului „Unirea cu Roma a Aromânilor” semnat de Viorel Roman, de prietenul meu Viorel Roman, a stârnit după cum mă așteptam varii reacții. De la adresa revistei, până la aceea a internetului, zeci de semnale. Unele pro, altele contra. Deci e bine...

Comunitatea Aromână din România, prezența ei cu statut juridic, este un alt “prilej de bârfe și de ipoteze”. Într-un fel, cei care au gândit această formă de asociere, au știut bine ce fac. Ea răspunde fără tăgădă, voinței celor mai mulți cetățeni români,

Pe mormântul celui care a întemeiat Imperiul Sina - Sterhii Sina - vicepreședintele fabricii de șampanie “Zarea”, domnul Dumitru Tosa și președintele Departamentului de Tineret al Organizației Internaționale de Aromâni, Alexandru Todî, au depus o superbă coroană cu flori.

Revin la însemnările mele de rândul trecut. Viena. Mă las purtat de pași, gândindu-mă că orașul a cărui scînităte este atât de bine exprimată în registre diferite, de muzica lui Mozart și a lui Johann Strauss „a fost și mai este o plăcă turmantă a spionajului”, pentru a relua formula unui expert în materie Kid Mochel. Această viață secretă a Vienei nu mă interesează însă, convins fiind că murdăriile trebuie ascunse tocmai pentru că sunt murdării. Pe mine și pe frații mei aromâni împreună cu care la noapte îl vom slăvi pe Dumnezeu Cel Veșnic prin învierea fiului său Iisus Hristos, ne interesează lumina.

Catedrala Ortodoxă Aromână din Viena, îl are drept ctitor pe Gheorghe Simeon Sina, despre care maghiarii în Revay Nagy Lexicana – Budapeșt 1924, afirmă că “a fost un adevărat geniu comercial”. Interiorul catedralei a fost în așa fel gândit, încât să crezi, că această casă a lui Dumnezeu, se sprijină numai pe cifre și aer. Trebuie să intri în splendida ctitorie a lui Sina, pentru a înțelege obsesia diferiților învățați și călători străini, de a evidenția mereu și mereu în însemnările lor, scripitoarea inteligență a aromânilor, inteligență care, are un sens, prin excelență, constructiv,

Distinsele profesoare Eva Bozgan, cei trei aromâni îi arată, la Viena, aceiași “respect” pe care strămoșii lor, l-au purtat mereu femeilor

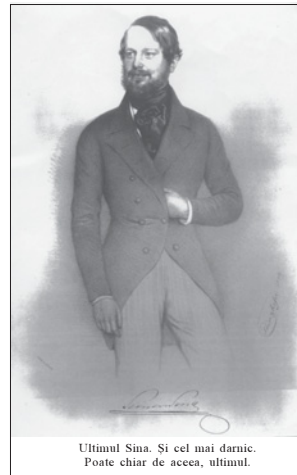
întredeschisă a camerei de hotel învelindu-mi în zori feciorul dormind. Se arăta o zi frumoasă, ca un drum prin grâu, când, prietenul meu, a vrut să afle ce versuri port în gesturi în astfel de clipe.

„Copilul meu rotund ca luna plină stă-n spuma așternutului visând albi trandafiri dăntuitori în vânt, și-un iezer alb de marmură velină.

*
Vin mierle lucitoare, ca de smalt,
Cântând sub fire-n arborii înalți
Prin aerul mai dulce ca halvița.

*
El stă cu ochi frumoși de semizeu,
Ca într-o acuară de Tonița
Pictată-n pânza sufletului meu.”

Catedrala aromână „Sfânta Treime” din Viena – pe care unii din prostia necunoașterii o numesc greacă, are la temelie ei, filotimia baronului Sina. Mă supăr la început când aflu că străinii o numesc greacă, dar apoi mă liniștesc, spunându-mi că așa ne trebuie dacă nu am fost în stare mii de ani în care am desenat istoria multor popoare, să ne zidim din cuvinte, o literatură națională proprie care să ne garanteze perenitatea. Majoritatea aromânilor înstăriți din veacurile trecute, s-au adăpat ca vitele la izvoarele culturii grecești de care nu s-au mai înstrăinat în nici o patrie. Să mă mai supăr atunci că aici la Viena, opera lui Sina e numită „Catedrala greacă”?

Ultimul Sina. Și cel mai darnic. Poate chiar de aceea, ultimul.

Învierea

nu au beneficiat. Dărnicia lui s-a revărsat asupra grecilor, maghiarilor, austriecilor, sârbilor și nemților. Averea rămasă au moștenit-o fiecele sale; una măritată cu un neam, alta cu un francez, iar două cu principii români Mavrocordat și Ipsilanti. Pentru felul în care a slujit Grecia a fost declarat Everghet Național, iar regele Otto al Greciei i-a acordat cetățenie greacă, numindu-l ambasador onorific al Greciei pe lângă curtea regală a Austro-Ungariei...

Interesant în schimb, mi se pare faptul - nu lipsit de importanță - că omul care a ctitorit Biserica Metropolitană din Athena, care a finanțat ridicarea Universității „Capodistria” din capitala Greciei, care a construit pe cheltuiala sa Observatorul Astronomic al Greciei și a consolidat banca națională a Greciei - fondată de aromânul George Stavru - nu a văzut niciodată Grecia.

Înnobilat și de împărat pentru generozitatea arătată Imperiului habsburgic, Simeon Gheorghe Sina, asemenea altor aromâni avuți și-au uitat însă neamul. Dacă tatăl său, Gheorghe Simeon Sina, a fost reprezentantul tipic al acelei burghezii care în secolul al XIX-lea a creat state, fiul său, Simeon Gheorghe Sina, a ctitorit instituții fundamentale ale acelor state. Din păcate pentru memoria și numele lor, ei nu au mișcat nici un deget pentru oropsitul neam aromân de la sânul căruia a supt laptele vieții. Și dacă pentru austriecii, ungurii ori grecii de astăzi, numele lor nu spun nimic, este încă o dovadă tristă a adevărului care zice: Cu pene străine te poți înnobila, dar nu poți zbura niciodată.

Nă feată mușată / Ca luna când da,
/ Amărie iaste / Picurar s-u lea.
Profesor Aurica Piha - redactor la Radio România Internațional, secția aromână

(va urma)

Vasile TODI

Daimler & Maybach

„Șați oameni, pardon, înși din România lui Vanghelie, ce pot fi văzuți lăfându-se în mașini gândite de cele două genii germane, cunosc o frântură din viața acelor care au pus bazele industriei auto? Desigur, nu pentru ei publicăm noi povestea adevărată a lui Daimler și Maybach, pentru că dânsii...

FECIORUL BRUTARULUI DAIMLER

La numai o jumătate de oră de mers cu mașina de Stuttgart, s-a născut la 17 martie 1834, cel de-al doilea băiat al brutarului Johannes Daimler și al soției lui – născută Wilhemina Friderika Finsterer – Gottlieb Daimler.

În 1853, îl reintălmim pe tânărul Gottlieb, de 19 ani, la fabrica de uelne din Grafenstaden, lângă Strassburg. Aici a stat 4 ani, însușindu-și cele mai moderne cunoștințe în fabricarea uelnelor și devenind un bun mecanic.

După un program de lucru de 15 ore pe zi, seara asista la cursurile de matematică și fizică ținute în fabrică, iar duminica învăța arta desenului tehnic, de la un inginer.

„Niciodată n-am avut un angajat mai conștiincios, care să execute mai precis și mai bine utilajele, după diferite planuri” – susținea maestrul din Grafenstaden în certificatul. La 23 de ani, Gottlieb Daimler a început studiile superioare.

Dorița lui cea mai mare era să ajungă în Anglia, considerată țara tehnicii. Pentru aceasta a făcut economii doi ani la rând. Din Anglia a plecat în Franța, apoi în Belgia, unde a lucrat de asemenea în cele mai moderne uzine mecanice. Când s-a întors acasă, Gottlieb Daimler avea o pregătire tehnică de invidiat.

ÎNTĂLNIREA CU MAYBACH

În orașul Reutlingen, teologul Gustav Werner înființase un adăpost pentru tinerii orfani și lipsiți de sprijin, alături de care construiseră diferite ateliere și o fabrică de aparate mecanice. Preotul i-a oferit tânărului inginer conducerea uzinei.

Daimler a condus timp de 3 ani fabrica, producând mașini de fabricat și tăiat hârtie și textile, de o calitate deosebită. În orfelinat, Gottlieb l-a cunoscut pe Wilhelm Maybach, fiul unui tâmplar din Heilbron, rămas orfan la 10 ani, care a crescut în orfelinat. Hărnicia, creativitatea și talentul matematic al tânărului de 20 de ani i-au atras atenția lui Daimler, care l-a făcut secretar, punând astfel bazele unei relații de muncă și prietenie care va dura 33 de ani, până la moartea lui Daimler.

În curând Gottlieb Daimler deveni cunoscut ca un organizator de excepție și i se oferă conducerea fabricilor de aparate din Karlsruhe. Acceptând onoranta ofertă tânărul director îl luă cu sine și pe Wilhelm Maybach.

În 1872 s-a încheiat războiul franco-prusac. Noile descoperiri tehnice făceau să răsară ca din pământ ramuri industriale inedite.

Astfel, spre exemplu, Etienne Lenoir, un fost ospătar din Paris, a inventat motorul cu gaz în doi timpi, de mare importanță practică. Nicolaus August Otto, un fost ajutor de negustor, a încercat să reproducă aparatul după schițele brevetului de invenție, dar cunoștințele sale tehnice nu i-au permis. Însă Otto n-a renunțat la luptă.

În consecință, Otto i-a făcut o propunere directorului de succes din Karlsruhe; dar acesta nu era ușor de convins să lase un post atât de bun. Otto a ridicat valoarea ofertei. Daimler, însă, a solicitat și un procent din câștig. „Consiliul de administrație a aprobat fără rezerve condițiile dumneavoastră, privind procentul ridicat din profit”.

Gottlieb Daimler a acceptat postul. Bineînțeles că l-a luat cu el pe vechiul prieten, Wilhelm Maybach, cărui i-a încredințat conducerea biroului de administrație. Din primele zile, noua conducere și-a dat seama că forța de muncă angajată – în majoritate belgieni – nu corespundea unei producții de mare precizie. Ca urmare, s-a început restructurarea întreprinderii, prin aducerea unor muncitori calificați de la fabricile de armament Lüttich și mecanicii din Elzas și Württemberg.

„ALTĂ CALE!”

După multă muncă s-a arătat și calea spre succes. Acum putea începe și perfecționarea motorului. La început, motorul funcționa cu țigeci, apoi s-a trecut la gazolină și, în final, la benzină.

La 4 august 1877, Otto a brevetat motorul în patru timpi. Daimler și Maybach au mai lucrat cinci ani la fabrica lui Otto.

Se apropia anul 1883. Daimler implinise 47 de ani.

Înt-o zi, Otto i-a rugat pe Daimler și pe Maybach să construiască un motor mic, pe benzină, pentru uz particular. Dorea să-i facă un cadou fiului unui prieten. Cei doi au construit motorul, care funcționa perfect, în ciuda tuturor așteptărilor.

— Îmi dau demisia! anunță Daimler, văzând că jucăria funcționează. Maybach l-a privit speriat:

— De ce?

— Simt că trebuie să urmez o altă cale!

— Ce cale?

— Calea acestui motor! Răspunde Daimler.

Și și-a dat demisia.

Lată ce găsim în notele lui Maybach din această perioadă:

„După 10 ani de lucru la fabrica din Deutz, în care Daimler a ridicat producția de la un nivel minim la cote extraordinare pentru acea vreme, prin măsuri și reguli

corespunzătoare, mi-a propus să deschidem o fabrică de motoare în Kannstatt, unde să ne specializăm în motoare mici, pe benzină, pe care să le montăm, după dorință, în mijloacele de locomotivă existente: trăsuri, biciclete, tramvaie și locomotive, precum și în orice alte mijloace de deplasare vor apărea. Iar eu urmează să fiu acționar la noua societate”.

Drumul a fost lung, a fost nevoie de nenumărate experimente și muncă hotărâtă.

La sfârșitul lunii decembrie 1883, Daimler și Maybach au primit următoarele trei brevete de licență: procedeul prin care amestecul carburant (gaz cu aer sau ulei) se comprimă în camera de ardere a motoarelor pentru ca în momentul presiunii maxime să explodeze sau să ardă rapid de la sine, presiunea ridicată, provocată astfel transformându-se în forță mecanică prin deplasarea pistonului; apoi, procedeul de aprindere a amestecului carburant cu un aprinzător în momentul presiunii maxime, iar în al treilea rând un nou sistem de supape care permitea auto-umplerea cilindrului motorului.

Aceste trei licențe erau fundamentul motoarelor auto rapide care lipseau la vremea respectivă. Daimler și Maybach și-au atins telul urmărit de decenii: au pus bazele industriei auto.

MEREU ÎMPREUNĂ

La 29 noiembrie 1889 se înființează „Societatea de motoare Daimler cu un capital social de 600000 de mărci, pentru o mai bună valorificare a brevetelor lui Daimler”. Maybach a rămas, bineînțeles alături de prietenul său. În 1895, capitalul social al fabricii Daimler a crescut la 900000 de mărci. Numărul muncitorilor creștea continuu. Motorul a învins. Un cântec la modă în aceea vreme spunea:

Un Daimler, bun dobitoc!

Trage ca un bou din loc!

În grajd nu îl îngrijești,

Doar la drum ai să-l hrănești!

Ară, treieră, pompează,

Trage-n ham din zori în seară!

Nu îți moare, nu bolește,

Cu copita nu lovește

Cumperi acest dobitoc

Și nu mai ai grijii deloc!

La cererea ambasadorului austro-ungar Emil Fellinek, Daimler realizează un motor minune de 25 cai putere! Când motorul a fost gata, ambasadorul a făcut tot posibilul să fie botozat cu numele frumoasei sale fiice, Mercedes. Și așa a rămas...

Daimler a murit la 6 martie 1900, la 66 de ani. Pe mormântul lui se află o cruce simplă, din piatră.

— „Cei ce seamănă lacrimi – se poate citi pe cruce – culeg lacrimi”.

Fiii lui Daimler și ai lui Maybach au continuat munca părinților. Au înființat filiale în Viena-Neustadt, în Berlin Marienfeld și în Paris. În 1924, Uzinele Daimler din Mannheim fuzionează cu cei mai buni concurenți, Rheinische Automobil und Motorenfabrik Benz & Co. Daimler și Benz.

Cei doi, care au merite la fel de mari în dezvoltarea automobilului nu s-au cunoscut în timpul vieților lor.

În anul 1922, 65.000 de angajați produceau 100.000 de mașini Daimler, 12.000 camioane, 8.000 omnibuze.

În 1936: 180.000 de mașini, produse cu 75000 angajați!

Dar să ne întorcem la Wilhelm Maybach. În aprilie 1907, s-a retras și s-a asociat cu contele Zeppelin. Împreună cu fiul lui, Karl, au pus bazele unei fabrici de motoare pentru aerostate, Maybach Motorenbau GmbH din Friedrichshafen. Aici au fost fabricate mașinile Maybach celebre până azi.

A murit la 29 decembrie 1919, în Kannstatt, în același an cu Karl Benz. Astfel, ultimii pionieri europeni ai automobilisticii au dispărut de pe scena lumii.

DAIMLER -
MORMÂNTUL MODEST

CONFLICTUL DINTRE IRAK ȘI COALIȚIA MULTINAȚIONALĂ (PROLOG AL CELUI DE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL) A FOST ANUNȚAT CU MII DE ANI ÎN URMA

Prologul acestui conflict l-a constituit, după părerea mea, Războiul din Golf. Despre conflictul dintre Irak și Coaliția Multinațională, Biblia spune:

„Trimit împotriva Babilonului (Irak) niște vânturatori care-l vor vântura, și-i vor goli țara. Vor veni din toate părțile asupra lui, în ziua nenorocirii”. (Ieremia 51 : 2).

Proorociile lui Ieremia sunt făcute acum 2500 de ani, în momentul în care Babilonul luase în robie Israelul și era cea mai mare putere mondială. Tot el spune:

„Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pierziți în pietrea lui. Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul. Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie”. (Ieremia 51 : 6-7).

Am văzut cu toții modul grăbit în care reprezentanții diferitelor țări căutau să plece din Irak. „Vinul lui” nu era altceva decât petrolul.

„Am voit să vindcăm Babilonul, dar nu s-a vindcat! (Rezoluțiile ONU premergătoare începerii ostilităților — n.a.) Părășiți-l și haideți fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri, și se înalță până la nori”. (Ieremia 51 : 9).

O descriere cât se poate de clară a exploziilor și bombardamentelor la care a fost supus Irakul.

„Domnul oștirilor a jurat pe sine însuși: „Da, te voi umplea de oameni ca niște lăcuste; și vor scoate strigăte de război împotriva ta”. (Ieremia 51 : 14).

În Apocalipsă, sunt și alte referiri la Babilon: „Și împărăția pământului, care au curvit și s-au dezmerdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci... Negustorii pământului o plâng și o jecesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa”. (Apocalipsă 18 : 9, 11).

„Risipa ei” este petrolul, iar „plânsetul negustorilor pământului”, reprezintă panica ce cuprinsese pe oamenii de afaceri gândindu-se la creșterea prețului petrolului în urma conflictului din Golf.

Războiul acesta a avut, după părerea mea, o semnificație deosebită. A atras atenția asupra necesității păcii în Orientul Mijlociu. De aceea, Irakul, deși înfrânt se poate declara satisfăcut pentru victoria de a fi declanșat procesul de pace din Orientul Mijlociu.

Era firesc, în condițiile destrămării U.R.S.S. ca S.U.A., actualul conducător politic al lumii, să urmărească instalarea păcii în zonă.

Din păcate însă, conform Bibliei, acest proces de pace va degenera în cel mai devastator război din istoria omenirii.

Cristian NEGUREANU

Conduite inteligente

SLAVIA LA INSECTE

Consideră că în lumea lipsită de limbaj articulat și aflată pe o treaptă inferioară de evoluție, culmea dezvoltării, sub raportul unor conduite ce atestă o adaptare eficientă la mediu, o constituie insectele sociale - albine, furnici, termit.

Este greu să explicăm o organizare atât de complexă prin simpla trimitere la instincte, ca și la capacitatea de elaborare a sistemului nervos, dacă avem în vedere că albina are un creier ce nu cântărește decât 2,5 mg, în timp ce animalele cu o viață mult mai rudimentară adaptată posedă un creier de ordinul sutelor de grame. Dar ceea ce vrem noi să subliniem nu este distincția între elaborare deliberată și instinct, încă dificil de făcut după cum am văzut; dorim doar să ne limităm la descrierea unor comportamente ce includ în sine imprimată o inteligență, indiferent dacă aceasta aparține speciei (instincte) sau individului (elaborare deliberată).

O colonie de insecte sociale este organizată după principii asemănătoare societății umane, privită în

dezvoltarea sa istorică. Fiecare individ are un rol bine determinat și o morfologie adaptată funcției sale, deși toți provin din aceeași sursă - ouăle depuse de o singură matcă. Diferențierea aceasta genetică nu are nici astăzi o explicație satisfăcătoare. Se disting astfel soldații de apărare, lucrătoare, matcă, individ sexual, larve, doici etc. Se întreprind în colectiv măsuri de apărare, culegerea hranei, săparea galeriilor, construirea cuibului și curățirea acestuia, menținerea unei temperaturi constante în furnicar sau în stup, îngrijirea larvelor.

Nu este în intenția noastră să descriem detaliat viața acestor insecte, redată de altfel în multe lucrări, ci să exemplificăm conduite a căror elaborare lasă încă semne de întrebare sau cel puțin de mirare.

Slavia la insecte

O astfel de conduită o constituie sclavajul. O colonie organizează incursiuni în altă colonie de unde aduce ouă și larve care vor deveni adulți sclavi. E.A. Pora ne spune că a urmărit pe viu o societate de furnici care trăiește pe principii „sclavagiste”. Uneori colonia nu trăiește decât de pe urma „invaziilor” care le procură sclavi ce îndeplinesc toate celelalte munci. Sclavii își poartă chiar și stăpânii în spate în căutarea de noi sedii pentru colonie.

Dumitru CONSTANTIN-DULCAN

ȚĂRI CARE INFLUENȚEAZĂ CLIMA

Despre factorii climatici cu care se poate purta un război nu se vorbește deloc în lume. Noi credem că astăzi motivele principale în anomaliile climatei sunt răcirea pământului parte și dublarea emisiilor de CO₂ care încălzesc atmosfera.

Meteorologii și oamenii de știință de seamă au ajuns la concluzia că în următorii 50 ani se va simți începutul erei glaciare. Această epocă glaciară nu are nimic comun cu încălzirea atmosferei sau cu poluarea ei. În câteva decenii, coborârea temperaturii va egala fenomenul încălzirii, cunoscut sub numele de „fenomenul de seră”. Un procent mai scăzut de căldură solară poate declanșa o epocă glaciară.

Cu privire la climă, mai există un aspect pe care mass-media nu-l comentează. Este vorba de experiențele de influențare a climatei. Nu toate fenomenele naturii sunt de origine naturală. Oamenii întind brațele spre nori și își pun singuri în pericol existența. În 1975 s-au efectuat numai în SUA două programe de modificare a climatei. În alte țări au fost 66 programe. S-au stropit norii cu condensate pentru a produce ploaie, s-a estompat grindina, s-a dispersat ceață, s-a căutat a se împiedica uraganele, viscocele, cutremurele și avalanșele de apă, s-au încercat captări de fulgere. Nu există legi care să împiedice un monopol asupra climatei. Honduras a protestat în 1973 invinovățind America că prin captarea ploilor a provocat seceta. Americanii au schimbat cursul uraganului FIF1 pentru a salva turismul în Florida. A protestat și El Salvador, de asemenea Japonia, Rhodesia și Israel au fost invinovățite că fură ploile.

În 1957 s-au întâlnit la Conferința din Alabama oameni de știință de calibr mare care au comentat datele culese de satelit. Dr. Gerstein a făcut cunoscut că datorită poluării atmosferei, acolo unde există o sută miliarde tone de CO₂, clima va suferi influențe catastrofale, încât în mileniul următor va fi imposibilă viața pe pământ.

Dr. Dumitru GAROFIL

CATOLICII ȘI LEGIONARI

În perioada imediat următoare celui de Al Doilea Război Mondial, serviciile de informații ale Marilor Puteri au folosit teritoriul Austriei și, mai ales, Viena pentru lansarea unor acțiuni de spionaj și diversivune îndreptate împotriva statelor aflate dincolo de „cortina de fier”.

După opinia lui Neagu Cosma, care a răspuns în perioada anilor '50 de „serviciul nemți și austrieci” al Direcției de contrasponaj din cadrul Departamentului securității, ulterior aflându-se la conducerea acestui organism, cele două țări menționate constituiau o „rampă de lansare” pentru acțiunile informative și de sabotaj îndreptate împotriva României: „spionajul american în Germania și Austria avea o largă răspândire, iar antenele sale erau întinse adânc în România”. Participanții la asemenea acțiuni erau, în cele mai multe din cazuri, originari din România și se recrutau mai ales din rândurile membrilor Gărzii de Fier: „cei mai mulți dintre românii angajați pe linie informativă contra țării locuiau ori își făceau „veacul” în Germania vestică și în Austria”.

Asemenea acțiuni, care vizau, în principal, obținerea de informații cu caracter militar și economic, desfășurarea unor acte de sabotaj împotriva unor obiective cu un asemenea caracter, dar și, în special din inițiativa lui Horia Sima, reactivarea organizației legionare, se desfășurau fie pe „calea aerului”, prin parașutări, fie folosind, pentru pătrunderea pe teritoriul României, cursul Dunării.

În ceea ce privește prima categorie de acțiuni, Neagu Cosma se referă la „cazul Sabin Pop”, parașutat dintr-un avion american care, după capturare, a declarat că, la Salzburg, oficialitățile catolice întrețineau un cămin pentru legionari din rândul cărora erau recrutate persoanele ce urmau să desfășoare acțiuni de spionaj și diversivune pe teritoriul României.

Dar cele mai importante acțiuni de penetrare din Austria s-au desfășurat în cadrul a ceea ce autorul citat numește „Lupta invizibilă pe Dunărea Albastră”, care era folosită pentru pătrunderea agenților, pe cale ilegală, pe vasele care făceau acest traseu, în România. Cu referire mai ales la perioada 1950-1960, sunt numite, alături de alte centre riverane din Germania Occidentală, în care se operau recrutări și de unde erau lansate acțiuni de penetrare, orașele Viena și Linz.

În legătură cu asemenea acțiuni este citat un caz declanșat „în gura portului Viena”, între „dughenele” la care marinarii străini își făceau cumpărăturile la prețuri mai scăzute decât în alte părți (după descriere, bănuim că era vorba de „Mexico-Platz”), se afla și aceea ținută de un anume domn Klein, vorbitor de limba română, ajutat „în afacerile” sale de un alt român, Titi Constantinescu, acționând, de fapt, în „slujba spionajului american”. Aceste „afaceri” nu constau numai în vânzarea, la prețuri atractive, a unor mărfuri, care, desigur, nu prea se găseau în țară, ci și în mici „comisioane” pe care marinarii români le intermediau contra unui anume câștig în momentul în care marinarul român era implicat în asemenea afaceri până la limita la care el ar fi putut face obiectul atenției serviciului de contrainformații din țară, el era obligat de „prieteniei” din Viena la o operație care sigur l-ar fi adus în fața tribunalului: își „împrumuta” documentele de identitate pentru un timp în care erau confecționate copii după ele. Aceste documente falsificate erau folosite de agenții, spioni care urmau să pătrundă în România.

Totusi, în cele din urmă, contrasponajul român a depășit activitățile subversive ale lui Constantinescu și a hotărât să îi întindă o cursă prin interpunerea unui informator care făcea oficiul de a transmite în țară mesaje destinate rețelei de spioni care activa aici. Acest „joc operativ” a durat destul de multă vreme, în care s-a reușit și „intoxicarea” serviciului străin de informații cu date false.

Este unul din cazurile în care contrasponajul român a avut câștig de cauză, având un sfârșit „fericit” și pentru Constantinescu, a cărui capturare nu a fost avută în vedere, în cazul în care s-ar fi dat curs propunerii de a fi atras în România, ar fi sfârșit desigur în fața plutonului de execuție, cum s-a întâmplat cu cei mai mulți „spioni și sabotori”, care au jucat în asemenea acțiuni informative și de diversivune, după părerea autorului citat, rolul de „carne de tun”.

A.T.

